

הא ללא התחיל צמנות ד' מינים
 הכתובים ראשונה משום ד' מינים
 זימנא ליתא בגזולים כלל מן
 התורה כגון שחל יום טוב ראשון
 בשבת ואז הרבה פסולים לחשיב
 במתניתין כשרים משא"כ בסוכה.

[פורת יוסף]

מה שמקדים דיני סוכה לדיני לולב ודי' מינים אף שבפסוק קדם מצות ולקחתם
 לכם למצות בסוכות תשבו וגם על פי הכלל אידי דזוטרי מילייהו פסיק ושרי
 להו דאמרינן ריש שבעות (ג א) ובשאר דוכתי (יג א) הי' לו להקדים דיני ד'
 מינים דזוטרי מדיני סוכה י"ל דדיני סוכה דפתח בהו הם דיני עשיית סוכה והם
 בכלל מצות חג הסוכות תעשה דילפינן מיני לקמן (ט א) מצות עשיית סוכה ולפי
 מה דאמרינן לקמן (מו א) מברכים שהחיינו בשעת עשיי' הרי דהעשיי' היא
 מצוה לעצמה ודיני עשיית סוכה נוהגין קודם סוכות והם הנשנים בפרק קמא
 ולכן הקדים אותם למצות ד' מינים שאינם רק לימי החג ועוד אפי' מצות ישיבת
 סוכה שנשנה בפי' ב' קדים לד' מינים שישבה היא כבר בליל ראשון ונטילת ד'
 מינים לא חל עד יום ראשון ולכן הקדים התנא סוכה :

[הרב יעקב עטלינגר, ערוך לנר]

[ריטב"א, סוכה ב:]

א"ר יהודה מעשה בהילני כו' עד כל מעשיה
 לא היתה עושה אלא ע"פ חכמים. מהא שמעינן
 דקטן שמחנכין אותו במצות¹¹⁸ לעשות לו מצוה
 בהכשר גמור כגדול, דהא מייתי' ראי' בשמעתין
 מסוכה של הילני, משום דלא סגי' דליכא בבניה
 חד שהגיע לחנוך דבעי סוכה מעלייתא, מקרא¹¹⁴
 מלא דבר הכתוב¹¹⁵ חנוך לגער על פי דרכו¹¹⁶,
 וגדולה מזו אמרו במס' עירובין¹¹⁷ גבי זמן
 ביי"ה, ליטעמיה לינוקא, דלמא אתי למיסרך.
 והוצרכתי לכתוב זה לפי שראיתי חכמים טועים
 בזה.

112 ע"י תוס' ד"ה עד. 113 נראה שחסר
 כאן: צריך. 114 צ"ל ומקרא. 115 משלי
 כב, ו. 116 ופי' רש"י בקדושין ל, א: דרך
 שכל ימיו יהא מתנהג בו חנוך לו בנערותו. ועי'
 משנה ברורה סי' תרנח ס"ק כח שמביא מחלוקת
 אם האב מקיים מצות חנוך כשהקטן מנענע בלולב
 שאול ביום הראשון, ועיי"ש בשער הציון ס"ק לו.
 ועי' בספר המאיר לעולם ח"א סי' יח. 117 מ,
 ב. 118 וכ"כ הרא"ה. 119 כן גורס גם

(כח) פיון שלא יצא

מידו שפיר דמי. רוצה לומר, דעל-דיניה אין הקטן קונה קלל, ולכן
 מתר אפלו בלא הגיע לעונת הפעוטות, והוא הדין אם לא מקנה לה
 קלל לקטן, או שאומר לו יהא שלך עד שמצא בו ואחר-כך יהא שלי
 ככתחלה, דהוי לה כשאריל, כנ"ל בסעיף ג. (ל) אלא דקל אלו
 העצות לא מהני רק לגדול שיהיה יכול אחר-כך לצאת בו, אכל הקטן
 לא יצא בנטילה קנה, דהא אינו שלו ולא מקרי ל'קם', ולא קים בו
 אביו מצות חנוך. (לס) ויש מאחרונים שסוברין דמצות חנוך מתקיים גם
 כשאריל, דהא גם קנה מתחנף הכן למצות, וכן משמע בקרדכי (לו) בשם

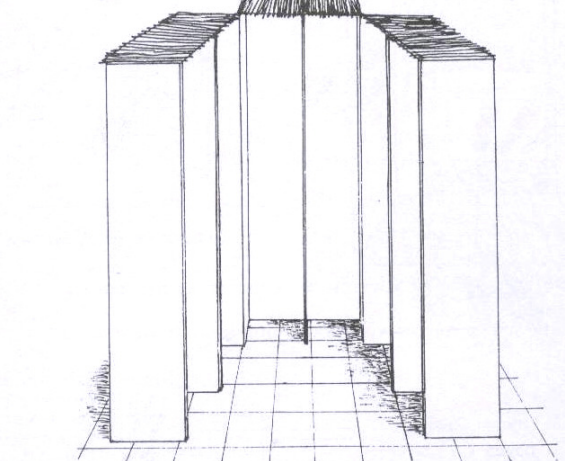
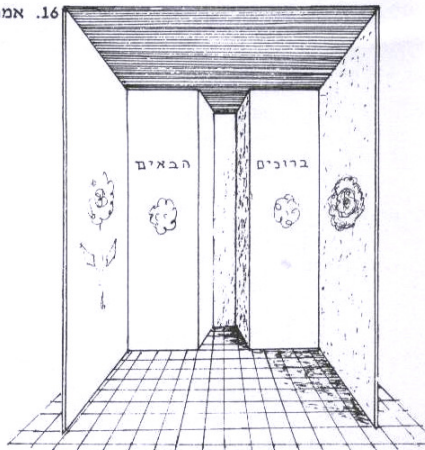
[משנה ברורה. סימו תרנ"ח]

(ט) דכתב שם:

ובקיא הדעת מתזירין אותו למקומו והתינוקות מעצמן נוטלין אותו ומקרינן עליו, וכן איתא בא"י בשם ראב"ן, ומדשפח אותן משמע דסבירא לה כן להלכה,
 ולדעה הראשונה הלא לא קים האב מצות חנוך, אלא ודאי דסבירא לה דמצות חנוך הוא רק על עצם המצוה ולא על פרטי המצוה. ואחר-כך מצאתי
 בקרפ"י יוסף שגם הוא כתב דמנה משמע דסבירא לה לראב"ן דיוכל הקטן לטל לולב בלא הקנאה ונצין שם שרצה לדחות קצת, דאפשר דיוכל להניח קטן
 לברך אף שלא כדיון, אכל מה יצנה דהא על-פל-פנים האב לא קים מצות חנוך ואמאי קרא אותן בקיא הדעת, אלא ודאי דיצא קנה ידי חנוך גס-כך, וגם
 פשטיות הלשון דשלקן-צריך דכתב שפיר דמי' משמע גם-כן דיוכל אביו לעשות כן לכתחלה ולברך עמו ויוצא קנה מה שמשל עליו, ומה דהביאו ראיה
 מהרא"ש [עיי' בפמ"ג] כקר דתה אותו בקרפ"י יוסף, צין שם:

[שער הציון]

16. אמר רב אשי לא נצרכה אלא לקיטגיות שבה.

15. אמר רבה בר רב אדא לא נצרכה אלא לסוכה העשויה קיטגיות קטגיות.